

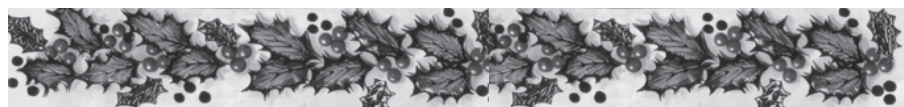
Божие СЛОВО

ГОДИНА XV, БРОЙ 10 (157) • 2006 година

ISSN 08615519

цена 0,30 лв.

Защо нощта, през която се роди Исус, е свята нощ? Защо на Рождество Христово сърцата на милиони са облени от стихийната струя на спонтанна сияеща радост? Истината е, че човечеството е

откърмил
безчет велики синове във всички области на живота.

Но защо на рождениците дати на Платон, Сократ, Кант, Юлий Цезар или Наполеон, на тези и още толкова знаменитости, милионите човешки лица не са озарени от такава радост, както на Рождество Христово? Рождеството на Исус е необикновено, защото Витлеемското Дете не е Обикновен човек.

Има ли някой в историята на човечеството да е казал за Себе Си: „Аз

Съм пътят, истината и животът: "Аз Съм вратата на света към нов живот." "Аз Съм светлината на света."? Чие идване на земята е предсказано стотици и дори хиляди години преди раждането му?

Чие раждане се е очаквало от

народите по цялата вселена? И Христос не само че казва: „Аз Съм пътят, който води до истината, която осмисля живота на човека“, но Той беше нов път, който води от Бога до човека и от човека до Бога. Народите добре разбираха това. Христос бе и е вратата, през която можем да минем във вечността. Той дойде като светлина и озари земята, прогони тежкия непрогледен мрак, в който живеяха хората на древния свят. И стана ден!

Всички завидни успехи на старите цивилизации от Халдея до Елада не задоволиха човешкия дух, не облагородиха човешкото сърце, не посочиха същината на живота. Оржието на Рим завладя света, но не усъвършенствува човека, философията на Атина заля земята, но се отказа от мъртвите богове на Олимп. Египет се красеше с богатство и мъдрост, но потъна в пирамиди и суевверие. Вавилон живя в блясък и охолство и загина в мрак, сладост и забрава. Духът на човека бе гладен и пуст. Могъществото на плътта и блясъкът на материалните блага не удовлетвори човешкото сърце. Това сърце чакаше храна от висините. И не затова

продължава на стр. 2

СВЯТА НОЩ

**Защото ни се рогу Дете,
син ни се гаве;
И управлението ще бъде
на рамото Му;
И името Му ще бъде:
Чудесен, Съветник, Бог
Могъщ, Отец на вечността,
Княз на мира.
Управлението Му и мирът
непрестанно ще се
увеличават
На Давидовия престол и на
неговото царство,
За да го утвърди и поддържа,
Чрез правосъдие и чрез
правда,
Отсега и до века.**

(Исая 7:6, 7)

Овчари и ангели - стр. 8

☞ *продължава от стр. 1*

ли магите на Изток следяха звездите и Юдея чакаше изгрева на една необикновена звезда? Затова, както и да се променят понятията и нещата, както казва и поетът: „Ще звънят камбаните, ще звънят безспир, с тържествени звуци преблагата вест ще разнасят, на всички човешки сърца ще припомнят, че в една светла нощ преди двадесет века се е родил Богочовекът - Вестител Божествен, носител на обич и мир!“

И през вековете Този родил се на земята Бог в човешка плът, призовава човешките души. И не малко Го последваха: Йоан, Матей, Лука и Павел; Хус на кладата, Методий и Кирил, Уесли и Муди, Кеплер и Лютер, и Рафаело, и още, и още... Те показаха на милиони жадни и гладни човешки души кой и какъв е Бог. Те изявиха Бога, защото Го бяха приели. Никои не може да даде нещо на живота и човека, ако не го носи в себе си.

Гигантите от епохите на Класицизма и Ренесанса също бяха чули божественния зов, последваха го и оставиха на човечеството безценни съкровища, защото всеки един от тях имаше ясно, определено отношение и нерушимо видение за Исус Христос, Който беше основният мотив на техните безсмъртни творби. Едни със слово, други с багри, трети с музика, с длето или себежертвен подвиг даваха на другите от това, което им беше дадено. Дълъг наниз от векове ни делят от онази тиха и свята нощ, когато като голямо огнено око на небето на Витлеем се появи очакваната звезда.

Но и до днес нейният блясък не озарява ли жизнения път на милиони и милиони, както е озарявала пустинните пътеки, по които са крачели някога мъдреците от Изток? Тази светлина не приканва ли и нас днес да следваме сияйния ѝ път?

Притчата за молеца, ръждата и крадеца

"Негейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат, и където крадци подкопават и крадат, но събирайте си съкровища на небето..., защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти."

(Матей 6:19-21)

Думите на Исус са валидни за всички времена, а особено за нашите дни.

Двойна притча с три илюстрации: молец, ръжда и крадци. И трите фигури се сливат в една поука - пълната безплодност на съсредоточения към земята живот. „Не се старай да придобиеш богатство, остави се от тази мисъл, защото богатството наистина си прави крила и отлита като орел към небето.“ (Притчи 23:4, 5)

Да започнем с трите фигури от притчата.

Молецът - разсипва скъпи дрехи от скъп материал, в Ориента често обшити със злато или сребро.

Тези, които имат слабост към скъпи дрехи, ап. Яков предупреждава: „Слушайте сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идват върху вас. Богатството ви изгни, и грехите ви са проядени от молци.“ (Яков 5:2)

Втората фигура от притчата е **ръждата**, която подобно на молеца може да унищожи стойността на нещата. Връзката не е тук само за корозията, която похабява скъпи предмети, а ръждата, която разяжда всички тленни богатства на земята.

Молецът и ръждата илюстрират външната и вътрешната фази на разрушение. Настанят ли се върху обекта, те постепенно го унищожават.

Третата фигура е **крадецът**.

За ориенталеца, който заравял бо-

гатството си в земята, е ясно какво означава това. Молецът и ръждата могат да съсипят съкровището ни, а крадецът направо ни го взема.

Тези трима мълчаливи грабителите обрисуват глупостта на тези, които трупат придобивки за свой интерес. „Но събирайте си съкровища на небето.“ (Матей 6:20)

Неприкосновените съкровища, които трябва да складираме горе са еквивалентни на добри дела. „Продайте имота си и давайте милостиня. Направете си кесии, които не овехтяват, неизчерпаемо съкровище на небесата.“ (Лука 12:23)

Тези неща не се поддават на процеса на загиване. „Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа ..., за да си починат от трудове си; защото делата им следват след тях.“ (Откр. 14:13)

Ако вярващите „богатееят с добри дела“ (I Тим. 6:18), „богати с вяра“ (Як. 2:5) да участват в „неизследимото богатство“ (Еф. 3:8, 16), то тогава където е съкровището ви, там ще бъде богатството ви.

„Онова, което човек обича - това е неговият Бог.“ (М. Лютер)

Самото събиране на богатство не е грешно: „Понеже чадата не са длъжни да събират за родителите им, но родителите за чадата.“ (II Коринтяни 12:14). Но да се ползва не само за наше удоволствие и изгода, а за доброто на всички. Съкровища на земята, ако се използват за Божия слава, стават съкровища на небето.

Съкровища на небето са всичките добрини, които вършим за ближните си, подбудени от Божията любов, като наша длъжност към Него.

Копнейте за възвишени неща!

МОЛИТВЕНА

ТЕЛЕФОННА

ЛИНИЯ

Можете да се обаждате за молитва на следните телефони:

02/ 9973307, 9973207

Кажете накратко проблема си и ще получите подкрепа от ходатайствения молитвен екип!

Честито

Рождество Христово
и Новата 2007 година!

Възлюблени читателю, молиствам да
благоуспяваш и да си здрав във всичко,
както благоуспява душата ти!

Възлюблени, не подражавай злото, но
доброто!

Добрият Бог да ти даде сила да успееш
във всяко едно дело!

От Редакцията

Мисия във Франция

От летище София излетяхме със самолет на италианската авиокомпания „Alitalia“. Особено е чувството, когато самолетът набира все по-голяма скорост по пистата и за секунди колелата се отлепват от земята и си във въздуха. Осъзнаваш, че животът ти е в Божиите ръце. Винаги има задължителен инструктаж какво да правим в случай на беда. Ала като погледнеш, че облаците са под теб, а къщите са малки като кибритени кутийки, а ко-

лите се движат по пътищата като мравчици, си казваш: „О, Боже, благослови пилота и целия екипаж и самолета да няма авария. Окръжи ни със своите силни ангели, които да ни носят на крилете си“. След няколко часа се приземихме на летището в Милано. Дъжд, мъгла. Как ще продължим по-нататък? Въпреки че преминавахме транзитно през Италия, проверките преди всички полети са сериозни. Има нови ограничения за личния багаж, свалят се коланите, обувките, часовниците, връхните дрехи. Както багажът, така и хората минават през специална апаратура. След проверката трябваше да бързаме, за да намерим мястото, откъдето щеше да тръгне самолетът за Женева. Летището в Милано е голямо по площ, с няколко многоетажни постройки, с много магазинчета и заведения за хранене. Можеш да си почиваш, пазаруваш и спокойно да чакаш.

Качиха ни в малък самолет, който ми напомни Дъмбо от анимационния детски филм. Постепенно се изясни и слънцето огря небето. Величествена е гледката, когато прелиташ над Алпите. Огромни масиви, с множество остри върхове, стръмни повечето голи склонове. Швейцария! Отгоре виждаш планинските селища - предимно ферми и малки, пръснати в планинс-

ките склонове къщи. Всичко е подредено. Богата страна. На летището ни посреща п-р Патрик.

Потеглихме за Франция, за град „Сен Лорент дю Понт“. Прекосяваме граничния пост - малка караулка и двама гранични служители, които стоят отвън. Посрещат колите и гледат номерата. Дори не спряхме, само колата се движеше бавно. Денят е слънчев, топъл. Есенният пейзаж в жълто, червено, кафяво, пъстро радва душата. Пристигнахме в познатото ни градче, разположено в полите на планинския масив „Шартрьоз“. Сен Лорент дю Понт е свързан с малки селца около него. Къщите са едноетажни, с малки дворове с трева, храсти и цветя. Оградите са обикновено от жив плет или други храсти. Тесни улички, с малки подредени магазини, хотел, заведения за хранене. Навсякъде чисто, всички фасади боядисани в различни цветове. Открояват се Кметството, Католическата катедрала, Католическата болница - голяма многоетажна сграда с пеещ часовник, кацнала на

се разхождаш, винаги виждаш двата храма, а пеещите един след друг часовници ти напомнят, че времето лети и трябва всеки ден да си благодарен на Бога и да Му служиш.

Настаниха ни в Замъка, в най-обширната стая - в бяло, червено и розово. Ирен и Жорж ни чакаха за обяда в познатата ни кухня. Масата е голяма, покрита с множество малки мозаични плочки. Печката огромна, а колко ли е висока кухнята? Опитах се на око да пресметна височината на радиатора - може би 5-6 метра.

И така, когато кажем „французин“, какво си мислите? Да, точно така - богата трапеза с изискани ястия (французите са кулинали), непременно вино и кръгъл дървен поднос с различни сирена (вече над 1000 вида). Закуската е както у нас - масло, сладко, кафе, чай, хляб... Французите ядат като нас хляб. Ирен приготвяше много вкусен пълнозърнест хляб. А обяда и вечерята започват с различна по вид салата и хляб. След това основно ястие. Десерт - плодове, сладкиш за-

един от хълмовете. През градчето тече бистра река - виждаш дъното, камъчетата и плуващите риби. Няма сняг. Дори е по-топло. Видях все още цъфтящи мушката и сакъзчета по прозорците. На един от склоновете, обикалящи града, е построена малка Католическа църква. На една от външните стени има пеещ часовник. Където и да

едно с кафе или чай. Знаете, че французите имат много философи. Ако ние, българите, обичаме да коментираме, то французите обичат да философстват. Така храненето в кухнята на Ирен продължаваше, особено вечер, с часове. Бавно, прекъсвано с разсъждения на различни духовни теми. Веднъж ни черпиха с шоколадови бонбони -

във всеки имаше листче с мисъл на те-хен философ.

След обяд останах в Замъка. Бях станала в 4 часа сутринта, а и едно международно пътуване винаги е изморително. След едночасова почивка еп. Милчо и п-р Патрик отидоха на посещение в болницата - да се молят за болна жена. Вечерта се събрахме отново в кухнята. Запознахме се с Мари-Мадлен с италиански произход. Дошла във Франция със съпруга си и двете си малки деца - момче и моми-

де при директорката на „Л'екол ма-тернел“. В училището, построено на църковна земя, децата са на възраст от 3 до 6 години. Разговорът ни премина в занималнята - делови, приятен. Разменихме координатите за контакти. Ще се срещнем отново следващата седмица. В училището има столова, но повечето родители си вземат децата - обедната почивка е от 11.30 до 13.30 часа. Толкова съм благодарна на Бога за тази първа победа. След обяд Валери ме взе с колата си и оти-

дохме на Сестринско общение в Църковния комплекс в Гренобъл, където има и християнско радиопредаване. Посрещна ме Мишел Трюшел, съпруга на покойния Пиер Трюшел, съгра-

погледа ми е Евелин - 87-годишна вдовица, а толкова жизнена! Сподели за своето семейство. Дълги години живели в Ангола. Като ревностна католичка искала спасение на целия си дом. Вечер пеели християнски песни. Преди края на живота си съпругът ѝ се покаял. Дъщерята Мария години наред упорствала, но вече е вярваща. Има хубав глас и желанието на майката е тя да пее в Църквата. Обещах да я подкрепям с молитвите си. Напуснахме комплекса.

Моята приятелка Валери ме заведе да видя мястото на старата църква - била малка на площ, със столова и Неделно училище. Уличката беше тясна, сгушена между високи блокове. Вярващите ставали все повече. Тогава п-р Трюшел започнал да търси място, където да се преместят. Все не харесвал. По това време в Църквата

В средата кмета, г-н Моне

Изглед от Гренобъл

че, да търсят препитание. Църквата им помага. В една от сградите им приготовили апартамент, скромно, но с всичко необходимо.

Цяла нощ духаше силен, ураганен вятър. Имаше отнесени части от покриви, паднали дървета. По време на закуската дойде Венсан. Сподели, че има запушване на аортата към сърцето. Предстоеше му 6-часова операция. Обещах да го подкрепяме с молитва. Той и Жорж отидоха да оправят улея на част от покрива - през лятото поправян, със сменени керемиди. Тъй като Замъкът е старинна сграда, всеки ремонт става с разрешение от Кметството, като се определя и вида на керемидите, за да се запази стилът.

След закуската отидохме на молитвено общение в църквата. Посрещна ни Луис с усмивка и китара в ръце. След минути дойде и п-р Патрик. Имахме молитви за водното кръщение на младежите от Църквата в неделя. За Венсан и предстоящата му операция. За моята мисия - да осъществи контакт с училища от града.

Към 11.30 часа пристигна Валери заедно с дъщеря си Дестора, на 10 години. Имах в себе си писмото от мое-то училище, брошура и сувенир от Клуба по стъклопис. Валери ме заве-

дил та-з и пре-красна много-етажна ба-за "Сантр о плен евангели". Имаше скромна почерпка със сладки и напитки. Атмосферата беше топла, спокойна. Запознах се с жените. Приеха ме сърдечно. Настаниха ме на почетно място. Говорител на събранието е Валери. Тя изложи потресаващи факти за отношението към жените в редица арабски страни. Използвала е книгата „Жените по света“. Прекъсна своето изложение и ми даде думата. Реших, че трябва да окуража моите френски сестри. Та ние сме в Царството Божие, под закрилата на Всевишния с целите си домове! Споделих за служението ми с жените в България, за молитвите за семействата ни и за победите от Господа Исуса. Всички слушаха свидетелствата ми за молитвената линия, лицата им светнаха. С усмивка изпратиха поздравии на България.

След като свършихме официалната част, продължихме непринудено общение. Няколко жени дойдоха при мен да запиша нуждите им. Все още пред

дошъл пророк. Святият Дух проговори чрез него: „Тази църква няма да бъде повече същата“. Скоро след това богослужение през нощта младеж подпалил Църковната сграда. Газовото отопление предизвикало страшни пламъци и експлозии. Пожарникарите се борили с огнената стихия. Хората по пижами ужасени бягали по улиците. Целият квартал наоколо бил спешно евакуиран, включително и п-р Трюшел, чийто апартамент бил в блока до Църквата. Новината бързо се разнесла, даже имало статия в местната преса: „Евангелска църква подпалена“. След пожара сградата била неизползваема.

Днес на нейното място има паркинг. Опушените бетонни стени все още говорят за случилото се. От Общината проявили разбиране и настанили Църквата временно в друго помещение. След бедствието п-р Пиер наистина се заел сериозно с проблема. Купили място и построили "Сантр о плен Еванжил". Понякога Господ ни

е приготвил нещо прекрасно, а ние се дърпаме и не искаме да си го вземем. В голямата зала на първия етаж, на 18 ноември вечерта, имаше молитвено Богослужение - общо за всички Евангелски църкви от Гренобъл и околността. Участници в общото хваление от Сент Лорен дьо Пон бяха Даниел и Валери - и двамата свиреха на китара и пееха. Мисионерът Паскал, току-що пристигнал от Конго, сподели мисли за Духовното съживление. Разказа как то е обхващало цели народи благодарен-

своята продукция, най-вече зърнени храни, откъдето идва и името на този площад. Впечатляваща е Католическата катедрала със своите каменни кули, покрити с орнаменти, извисяващи се високо в небето. Старата сграда на Съдебната палата, както и новата, огромна по площ, от стъкло и метал. Впечатли ме и най-голямата по площ гимназия в града, с дължина няколко стотин метра. Трябва да отбележа и трите кули, построени заради Зимните Олимпийски игри. Те са свързани с

да я изпълниш.“ Д-р Паскуа също окуражи аудиторията. „Ние сме храм на живия Бог. Да живеем според Неговата воля и повеления. Ти можеш да бъдеш за благословение на семейството си, на града, в който живееш, а защо не и на нацията си.“ Той сподели за предстоящото международно събитие през м. май, идната година - „Лидер Самит Конвеншън“. Еп. Милчо Тотев разказа видението, което е получил чрез Светия Дух при едно от посещенията си в Сен Лоран дьо Пон: „Господ иска от нас да сме добри благовестители, добри ловци на човечи. Да храним „рибата“. Сподели мисли и стихове, които подготвиха присъстващите за участие в Господната трапеза. Приятна, радостна атмосфера, с много песни, молитви и благодарения пред Господа Исуса. След Богослужението еп. Тотев предложи на нашите приятели - г-н Серджо и д-р Паскуа, да им покаже реката и моста, където е получил откровението от Бога.

Обедно време. Градът е пуст. Всеки е на трапеза. „Да ви покажа и Кметството. Наблизо е - предложи еп. Милчо.“ След минути бяхме там.

Сем. Паскуа и сем. Тотеву

ние на денонощните молитви на вярващите от малки църкви. Пропуснах да отбележа, че след обяда с Валери посетихме Милен - самотна жена на средна възраст. През деня беше звънила на няколко вярващи, че е много зле. По пътя в колата бях казала на Валери, че тази среща ще бъде много кратка.

Очаквах да видя болна на легло, а на вратата с цигара в ръка ни посрещна Милен. Добре, че прозорците бяха широко отворени. Седнахме. Валери започна да й обяснява, че трябва да се отстрани причината за депресията. „О, лекарите ми дават лекарства. Те знаят моето състояние. Тя апострофираше Валери. Тогава смело се намесих. Станах от мястото си. Отидох до нея. „Няма да ти говоря. Дай си дясната ръка! Искам да се моля за теб.“ Светият Дух ми откри, че не е искрена. Всъщност се съпротивляваше на Господ Исус. Искаше да остане в това душевно състояние, за да продължава да получава от държавата издръжка и да има привилегии. В същото време лицемерно търсеше съчувствие и помощ и от вярващите. Не случайно Спасителят питаше: „Искаш ли да бъдеш излекуван?“

След тази кратка среща, с Валери решихме да се разходим из централната част на Гренобъл. Видях площадите „Виктор Юго“, „Нотр Дам“, „Грюнет“ - днес там има няколко кафенета с много столове на открито, оградени от стари величествени сгради. В миналото тук идвали селяни да продават

три високи хотела - небостъргачи. Крепостта, построена в планината по време на Съпротивата срещу Хитлер, се свързва чрез лифтови кабинки с тях. Човек не може да си представи как е построена в скалите тази крепост, на такава височина. Разгледахме и търговски улици с многобройни малки магазини с всякаква стока и разбира се, между тях, малки заведения за храна - ресторанти, сладкарници, арабски дюнер-кебап. Установих, че модните тенденции са същите, както и у нас. В централната част са марковите, скъпи магазини. По-встрани можеш да намериш дрехи с добро качество, на ниски цени. Има и пазари, както у нас, за плодове и зеленчуци. Също малки магазини за изкуствена храна във вид на минерали и таблетки. В Гренобъл има и комфортни трамваи. Така се намалява трафика на колите.

На 18 ноември, събота, епископ Милчо и пастор Патрик посрещнаха д-р Паскуа от Тексас и неговия спътник Серджо от Ню Йорк. Вечерта имахме приятно общение в Замъка с песни и молитви.

Неделя сутрин. Всички отидохме в Църквата. Основен проповедник беше Серджо: „Ти си уникат. Ти идваш на света с мисия и си дарен от Бога

Евангелска църква с п-р Патрик

Исках да се снимаме. В този момент от една кола слезе кметът. С още един мъж носеха съдове с храна. Милчо спонтанно извика: „Ето, това е г-н кметът Жан Пиер Моне.“ Той ни се усмихна. Позна ни. Това не беше първа среща с него. „Изчакайте ме.“ Той влезе бързо в съседната сграда. Вероятно там щеше да има обяд с други хора. Когато дойде, Серджо представи д-р Паскуа. Всичко стана неприщудено. Направихме си снимки с г-н кмета. Разделихме се с обещанието да го посетим в Кметството на другия ден. След обяд, от 15 часа, в Църквата имаше Водно кръщение на четирима младежи - 3 момчета и 16-годишната дъщеря Емили на п-р Патрик. В словото си д-р Паскуа разказа за чудесата в живота на хора, които са се покаjali и са приели Господ Исус като Спасител. Той окуражи младите за тяхното решение. Залата беше пълна най-вече с млади хора, дошли да станат свидетели и да споделят ра-

достта на новопокръстените. Преди ритуала на Водното кръщение всеки от младежите сподели как е стигнал до това решение. Трима бяха от християнски семейства, но за всеки от тях беше дошъл момент на лична среща с Господа и желание да Му служи. Едното от момчетата разказа как след все по-голямо падение в личния му живот, дори до дрога и пълно отчаяние, е намерил избавление чрез вяра в Господа Исуса. Д-р Паскуа отново лично благослови младите. Имаше поздравления от тинейджъри и Ани - майката на едно от момчетата. Всеки беше кръстен от различни служители в църквата. Преди потапянето във водата близък на кръщаващия се изказваше благословия. Тържеството завърши с почерпка. Дълго време хората общуваха в залата.

На другия ден, понеделник, се разделихме на две групи. Еп. Тотев, д-р Паскуа, п-р Патрик заминаха за Гренобъл. Предстоеше ми среща с кмета. В такива случаи винаги се моля за мъдрост. В разговора с кмета споменах за връзките между Франция и България още от миналото. Нашата аристокрация е говорела на френски език. Днес той се изучава в училищата ни, а с присъединяването ни към Европейския съюз се откриват нови възможности. Разкрих му идеята си за обмен на информация и опит между наши и френски училища. Кореспонденция и гостуване на наши и техни ученици и учители. Споменах и за предстоящото Международно събитие. „Г-н кмете, Вие официално ще бъдете поканен да откриете този форум. Ще дойдат от различни страни хора бизнесмени, заемащи висши постове, богаташи. Вашето градче ще стане известно по целия свят.“ Усмивката на кмета ставаше все по-голяма. Изказах гласно благословия. Толкова бях благодарна на Бога! Г-н Моне лично се ангажира да ми помогне да установя контакт с Колеж льо Гран сом. „Довечера ще Ви се обадя по телефона.“

След обяд си мислех: „Боже, обикновено високопоставените забравят обещанията си, щом напуснеш кабинета им. Душе Свети, напомни на кмета, помогни му да изпълни обещанието си!“

Вечерта бяхме поканени в дома на Валери и Патрик. На излизане казах на Ирен: „Очаквам обаждане от г-н Моне. Моля те, запиши съобщението.“

Не бях виждала близо 5 години заедно четирите деца - трите момичета (едното осиновено) и Емануил, вече на 14 години. Бяха пораснали, с друго поведение. Отново правихме снимки. Вечерята и общението

бяха спокойни и приятни. Щом се прибрахме в Замъка, Ирен ми подаде листче: „Утре в 9 ч. сутринта имаш среща в училището.“ Благодарих на Бога за отговорената молитва. На сутринта си мислех: „Ах, защо тази среща е толкова рано! Не знам къде е училището. Колко ли време ми трябва?“ И този път Господ ми помогна. Докато закусвахме, дойде Мари-Мадлен: „Ще ви закарам до училището с колата ми.“ Ох, олекна ми!

Оказа се комплекс с отделна административна постройка, столова на няколко етажа, учебна сграда. С еп. Милчо влязохме в Администрацията. Посрещна ни секретарката. Казах ѝ, че съм от България и че имам уредена среща с Директорката от г-н Моне. „Няма да можете да разговаряте. Преди Вас има друга жена, пък и днес Директорката е много заета.“

Настоях: „Утре си заминавам.“ „Добре, ще попитам.“ След минути с Милчо бяхме в кабинета на г-жа Катрин - млада, енергична, усмихната. Аз си свърших работата, а еп. Милчо своята, като я благослови в молитва. Когато Господ отваря врата, никой не може да я затвори. Това са Бастилии. Западният човек е любезен, усмихнат, но много лесно затваря вратата под носа ти. Това не е отворения, гостолубив българин.

Благодарихме на Бога за успешните мисии. Отидохме до Детската градина. Директорката ни покани в кабинета си. Имах среща с две от учителките. Задавах ми въпроси. Уточнихме как ще поддържаме връзка в бъдеще. Еп. Тотев не пропусна да се помоли за колежките.

Решихме да се поразходим из града, който щяхме да напуснем на другия ден. Срещнахме интелигентен възрастен мъж. Еп. Тотев го поздрави. Той се спря, погледна ни учудено. Продължих разговора. Покани ни в дома си. Запознахме се със съпругата му - католичка. Разговорът беше приятен за семействата ни. Разделихме се като стари познанияци.

На другия ден, топъл и слънчев, заедно с Жорж и Ирен, нашите любезни домакини, отидохме на летището в Женева. Благодарихме им за грижите, вниманието, вкусните ястия. Поканихме ги да ни гостуват.

Полетът ни беше Женева - Рим - София. Поне отвисоко видяхме огромния „вечен град“. Когато се приземихме на летище София, ме изпълни радост, че сме отново у дома, при своите.

Ани Тотева

СТРАЖА

Овце без пастир - сираци безнадеждни, са всички, които нямат Христа.

Рикаеш, врагът на смърт ги отвежда и ги примамва с лукави уста.

Но Бог знае чедата свои по име, небесна стража пред всеки стои.

Вярвай в Исус - ще победим, каквото и сатаната да ни скрои!

Захари Димитров

НИЕ ВЯРВАМЕ

Като Църква ние открито и ясно отстояваме:

Вярваме в апостолското кредо на вярата.

Вярваме в Троицата - Отец, Син и Светия Дух.

Вярваме в свръхестественото зачатие на Господ Исус Христос.

Вярваме в смъртта и възкресението на Исус Христос.

Вярваме във възкресението на Исус Христос в третия ден.

Вярваме - Той се възнесе в Небесата.

Вярваме - пролятата кръв на Исус може да очисти всеки грях.

Вярваме - всички хора могат да се примирят с Бога, чрез Исус Христос.

Вярваме, че който изповяда с устата си, че Исус е Господ и повярва в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спаси!

Вярваме - Исус стана вседостатъчна жертва за греховете на всички хора.

Вярваме - Църквата е живо семейство, изявяващо живота на Христос на земята.

Вярваме в чудотворната мощ на Исус, който спасява, изцелява и освобождава днес, както го е правил преди 2000 години.

Вярваме в дарбите на Светия Дух днес: Исус Христос е същия вчерта, днес и до века.

Очаквай чудо!

Преди много години на гости дойде от САЩ един мисионер. Той послужи в църквата и след това можах да се запозная с него. По това време всеки се радваше да получи какъвто и да е подарък, дошъл от другия свят (Запада). Аз се надявах на касета с християнски песни или нещо като духовна книга. Братът беше дошъл неподготвен за моето очакване и все пак намери нещо и ми го подари.

Когато го взех от ръцете му, аз се надявах да получа изненада. Но ето какъв беше моят подарък. Едно картонче с отваряща се отзад опора, което можеше да се сложи на рафт и на което пишеше: ОЧАКВАЙ ЧУДО! Естествено, беше написано на английски и аз го поставих на изработените от мен дървени рафтове в малкото холче. Мога да ви уверя, че този подарък ми донесе големи благословения през тези тридесет години, откакто го имам.

Картончето е вече пожелтяло от времето, но текста си стои със същото насърчение: ОЧАКВАЙ ЧУДО!

Много пъти съм преживявал чудо с този текст!

Писмо от г-р Николай и Илияна Аманасови

Всеки ден се срещаме с хора, които са болни инцидентно или имат хронично заболяване. Те не знаят, че най-страшната болест у тях е безверието им, което ги превръща в лесна мишена на Дявола. Те казват, че няма Господ, след като са се разболели, а не мислят, че Той всеки ден изпитва вярата ни в Самия Него чрез временните несгоди и трудности. Ще ги преодолее само вярващия човек. Например преди няколко дни Николай каза, че е сънувал странен сън - че очите му са зачервени и лицето му е силно отекло.

Сънят се сбъдна. И двамата се разболяхме. Първоначално започнаха да ни парят очите, след което неговите толкова го заболяха, че не можеше да си отваря клепачите. Болката му беше толкова непоносима, че се помоли на Господ да го ослепи, само да смекчи болката му. Аз много се притесних, а междувременно започнах да виждам доста замъглено. Чувствах се много безпомощна. Молих се на Господ да ос-

тави поне единия от нас зрящ. Така мина нощта. На сутринта бяхме малко по-добре, а с течение на времето започнахме да виждаме все по-ясно. На следващия ден Николай установи, че вече няма нужда от очилата си за далечно виждане, което наистина е чудо! Та той си ги направи само преди три месеца, а те вече не му трябват. Така Господ изпитва вярата ни всеки ден и ни показва своите чудеса, стига да имаме взор да видим неговата мощ, прозреш величието и да усетим прошката и милосърдието Му! Който е спял за Божиите чудеса ще живее във вечен мрак и духовна нищета!

Така минават дните ни в прежеждия и борба, но ние никога не забравяме да благодарим и да се молим на Бога за нашето здраве, това на геца-та и за работата ни. Кремена и Иванчо са добре. Кремена работи, започна курс по английски език и вероятно ще запише заочно още едно висше образование, но не се знае какво. Много се радваме, че Вие всички сте здрави и успявате във всяко ваше начинание. Приемете искрените ни поздравя и благопожелания!

Кръстословица

Х. Харизанов

Сред множеството букви надолу и нагоре, наляво и надясно, отвесно, хоризонтално и диагонално са скрити думите:

Рождество, Емануил, Витлеем, Исус, Ясли, Йосиф, Мария, Гавриил, Захарий, Елисавета, Йоан, Симеон, Анна, Ангели, Звезда, Овчари.

Намерете ги!

***

Отговор на кръстословицата от бр. 9:

Т	О	И	Р	А	К	С	И	А	Д	Ю
В	А	Р	Т	О	Л	О	М	Е	Й	
Е	М	А	Т	Е	Й		О			
Е	О					А				
Ф	Т	О	Л	И	З	Н	О	М	И	С
Л										
А	Н	Д	Р	Е	Й	П	И	Л	И	Ф
В	С	И	М	О	Н	П	Е	Т	Ъ	Р
О			Й	Е	А	А	Т			
К										
Я	К	О	В	З	Е	В	Е	Д	Е	Й

Е	Р	О	И	Ж	В	З	Д	Е	С	И
Л	С	Т	Л	В	И	В	О	Й	Р	Р
И	И	Е	Е	А	Т	Е	М	О	А	А
С	М	У	Г	Н	Л	З	Ж	С	И	Ч
А	Е	Л	Н	Н	Е	Д	Н	И	Л	В
В	О	И	А	А	Е	А	У	Ф	С	О
Е	Н	И	И	С	М	А	Р	И	Я	Л
Т	В	Р	Т	И	Т	Е	С	Л	Е	Н
А	М	В	О	В	Ч	У	И	С	А	А
И	О	А	У	С	С	Я	С	З	В	О
Е	З	Г	Й	И	Р	А	Х	А	З	Й

Овчари и ангели

И на същото място имаше овчари, които живеяха в полето и пазеха нощна стража около стадото си. И ангел от Господа застана пред тях и Господната слава ги осия. И те се уплашиха много. Но ангелът им рече: „Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът, ще намерите Младенец, повит и лежащ в ясли. И заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: „Слава на Бога във висините и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение.“ Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овচারите си рекоха един на друг: „Нека отидем тогава във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосифа и младенеца, лежащ в яслите. И като видяха, разказаха, каквото им беше известно за това детенце. И всичките като чуха, се зачудиха за това, което овচারите им казаха.

(Лука 2:8-18)

Чудно е, че първата вест за рождението на Исус получи овচারите. Ортдоксалните юдеи презирали овচারите. Причината била в това, че те не спазвали различните детайли на еврейския закон, като: умиване на ръцете, на съдове и най-вече неспазване на съботата. Известно е, че стадата се нуждаят от много внимание и грижи. И все пак юдеите не признавали това и гледали на овচারите отвисоко.

Но ето че на тези обикновени полски хора била донесена за пръв път Благата вест. Както знаем, в Храма в Ерусалим се принасяли в жертва на Бога едногодишни агънца. Много вероятно е администрацията на Храма да е вземала тези агънца от витлеемските овчари. Следователно, овচারите са вършели и важна работа за жертвоприношението в Храма.

В нощта на Рождество Христово овচারите били на паша със своите стада и първи на земята видели Божествената светлина. После хор от ангели запял, а след това се получило небесното послание. Овচারите били изумени, със страх и радост приели Благата вест и потърсили новородения Младенец в техните кошари. И всичко станало в съпровод на музика от небесен хор.

Според еврейските обичаи, при раждането на дете е била поръчвана музика, с която се отбелязва това събитие. Исус се родил в караван-сарай във Витлеем и не би могло да има церемония на това място. Но колко изумително - вместо земна, звучала небесна музика! И ангели пели на Исуса песни, които не биха могли да изпеят и най-добрите певци!

Четейки тези редове от Библията

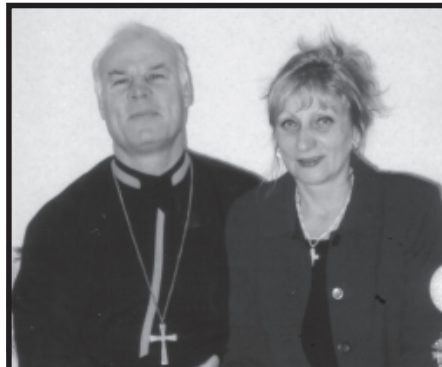
ние разбираме, че раждането на Божия Син е станало при много бедни условия. Той се родил в кошара и бил положен в скотски ясли, за да се сбъдне пророчеството за Него, че ще бъде Агнец Божий и ще пострада за греховете на света. Мнозина са очаквали, че Месията ще се роди в дворец или замък, но напразно! За Него не е имало място дори в странноприемницата на град Витлеем.

Един европейски монарх често тревожел своите придворни затова, че обичал тайно да напуска двореца и да се разхожда инкогнито сред бедния народ. Когато го попитали защо прави това и се излага на опасност, той отговарял: „Аз не мога да управлявам хора, за които не зная как живеят.“

Християнската вяра потвърждава великата мисъл, че Бог се е снизходил и слязъл, за да живее между нас и то при най-бедните условия.

„Имайте в себе си същия дух, който беше в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко и като взе на себе си образ на слуга и стана подобен на човеците, и като се намери в човешки образ, смири себе си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог го превъзвиши, и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните, земните и подземните същества. И всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ за слава на Бога Отца.“

(Филипiani 2:5-11)

Божия църква

"Дом на радост"

и епископ Милчо и Ани Тотев
Ви очакват на Богослужение
в кв. Люлин 8 (заг магазин "Билла")
в неделя от 11 ч.
вторник и петък от 18³⁰ ч.

***

в Банкя,

ул. "Св. Св. Кирил и Методий" 16
неделя от 9³⁰ ч.
и в сряда от 18³⁰ ч.

**Божието СЛОВО
близо до теб!**

АБонирайте се!

Как???

Абонаменти за 2006 г.
за в-к. „БОЖИЕТО СЛОВО“,
се приемат във всички
пощенски станции
в страната.
КАТАЛОЖЕН 1 106
Абонаментът
за една година е 3,60 лв.,
за полугодие 1,80 лв.,
за тримесечие 0,90 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Банкя
ул. „Кирил и Методий“ 16
Тел. /факс: 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com

Гл. редактор: Милчо Тотев
Вестникът се издържа от волни пожертвования.

Банкова сметка:
Тексимбанк, клон 2, София
бул. „Кн. Мария Луиза“ 107
IBAN: BG58TEXH9545
1000153017